

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobkyně: **K. Ch.**, zastoupena Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, č. j. MV-161116-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 8. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, č. j. MV-161116-3/SO-2014, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové

a migrační politiky (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 13. 10. 2014, č. j. OAM-5371-18/TP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán zamítl žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném pro projednávanou věc, a to do 9. 12. 2015 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), podanou podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, po pěti letech nepřetržitého přechodného pobytu na území jako rodinného příslušníka občana Evropské unie.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobkyně namítá, že v období od 23. 3. 2014 do 24. 3. 2014 (30 dnů) pobývala na území na základě výjezdního příkazu, přičemž se toto období má započítávat do pětiletého nepřetržitého přechodného pobytu, jelikož na její situaci lze aplikovat ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Zdůrazňuje, že vnitrostátní zákonná úprava vazby tříměsíčního oprávnění k bezvízovému pobytu na předchozí krátkodobé vízum je v rozporu s čl. 6 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2009 (dále též „Směrnice“). Směrnice je tak dle žalobkyně pro její situaci výhodnější a má přednost před vnitrostátní právní úpravou. Má za to, že její pobyt byl zcela v souladu. Směrnice odpovídá ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který se zjevně vztahuje na rodinné příslušníky občana EU, kteří se na území ČR zdržují bez víza. Žalobkyně brojí proti tvrzení, že není možné započítat dobu 30 dní bez víza (na základě výjezdního příkazu), jelikož zákon o pobytu cizinců žádné podmínky či omezení neuvádí, jedinou podmínkou je pět let nepřetržitého pobytu. Dle žalobkyně není logické, aby kvůli třiceti dnům začala pětiletá lhůta plynout znovu. Argumentuje, že zákon neukládá podmínku, kdy musí být nepřetržitý pobyt splněn i v době vydání rozhodnutí. Závěrečná námitka se týká porušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „správní řád“ nebo „s.ř.“), jelikož má za to, že žalovaný nedbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobkyně odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2014, č. j. MV-75359-4/SO-2014 a rozhodnutí ze dne 31. 7. 2015, č. j. MV-61836-5/20-2015, kde žalovaný zastává názor, že dobu dle ustanovení 87y věty druhé lze považovat za pobyt přechodný.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 6. 10. 2015, navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje na napadené rozhodnutí a zdůrazňuje, že nelze vykládat čl. 6 Směrnice tak, že rodinný příslušník občana EU si může sám libovolně zvolit, kdy využije právo pobývat na území bez dalších formalit až po dobu tří měsíců. Konstatuje, že čl. 6 Směrnice dopadá na zcela jiné situace, jelikož žalobkyně nedoprovázela ani nenásledovala svého druha na území. Žalovaný uvádí, že žalobkyně zcela účelově, aby se vyhnula vycestování z území, podala v době platnosti výjezdního příkazu žádost o vydání povolení k trvalému, resp. přechodnému pobytu na území, čímž nedodržela účel, ke kterému byl předmětný výjezdní příkaz vydán. Dále podotýká, že žalobkyně zcela nekonkrétně hovoří o aplikační praxi Směrnice bez podporující relevantní argumentace. Žalovaný uvádí, že žalobkyně si mohla zažádat o vydání povolení již v roce 2013, pokud by veškeré náležitosti zákonem uvedené splňovala. Má za to,

že doba pěti let nepřetržitého pobytu na území dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí bezprostředně předcházet podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně tak nesplňovala podmínky zákona o pobytu cizinců již v době podání své žádosti, nikoli pouze v době vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra či napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se započítání pobytu v režimu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců žalovaný uvádí, že žalobkyně pobývala na základě tohoto ustanovení na území teprve od 24. 3. 2014, podmínku nepřetržitého pobytu na území však přestala splňovat již 22. 2. 2014, kdy jí skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území a žádným jiným započitatelným pobytovým oprávněním až do dne 24. 3. 2014 nedisponovala.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[5] Spornou otázkou je v projednávané věci, zda žalobkyně splňovala podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt na území České republiky, a to, zda pobývala nepřetržitě na území České republiky pět let.

[6] Ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvádí, že *ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.*

[7] Do doby nepřetržitého pobytu se započítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu nebo doba pobytu na základě zákona o azylu nebo zákona o dočasné ochraně. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby 5 let nepřetržitého pobytu nezapočítává.

[8] Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 2. 10. 2008 do 30. 6. 2009 v rámci dlouhodobého víza za účelem studia. Od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2013 pobývala na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Dne 22. 2. 2014 skončilo žalobkyni platné pobytové oprávnění, jelikož jí byla zamítnuta žádost

o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 10. 3. 2014 byl žalobkyni vystaven výjezdní příkaz s platností do 29. 3. 2014. Dne 24. 3. 2014 si žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt na území.

[9] Žalobkyně tvrdí, že v období ode dne 22. 2. 2014, pobývala na území na základě ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a její pobyt zde, tak byl oprávněný. Ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců umožňuje *cizincům pobývat na území přechodně bez víza v případě, že se jedná o rodinného příslušníka občana Evropské unie, jehož krátkodobé vízum pozbylo platnost, pokud na území pobývá s občanem Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce.*

[10] Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že na projednávaný případ nelze aplikovat ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a to z důvodu, že žalobkyně před vypršením víza, díky kterému pobývala na území, a před zamítnutím žádosti o prodloužení pobytu, pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu do 30. 6. 2013. Nejedná se tedy o pozbytí platnosti krátkodobého víza. Argumentace, že žalovaný přehlédl ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců v případě žalobkyně je tak nedůvodná, jelikož na její situaci ustanovení nelze aplikovat.

[11] Žalobkyně dále poukazuje na čl. 6 Směrnice, která upravuje právo pobytu po dobu tří měsíců, aniž by cizinec podléhal jakýmkoli podmínkám či formalitám s výjimkou povinnosti být držitelem platného průkazu totožnosti nebo cestovního pasu. Žalobkyně má za to, že na ni lze aplikovat tento článek po uplynutí platnosti dlouhodobého víza, a z toho důvodu tvrdí, že pobývala na území České republiky oprávněně a měla oprávnění podat žádost o trvalý pobyt. Dle jejího mínění je úprava vnitrostátní v rozporu s čl. 6 Směrnice a musí na ní být aplikovaná ta úprava, která upravuje její právo výhodněji a Směrnice tak má přednost před vnitrostátní úpravou. Zdejší soud k námitce uvádí, že právo pobytu po dobu do tří měsíců dle čl. 6 Směrnice lze aplikovat pouze od momentu vstupu na území, nelze jej aplikovat po uplynutí platnosti jiného oprávnění, které umožňuje cizinci pobývat na území. Pro aplikaci Směrnice je tak zásadní, zda cizinec vstoupil na území. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že žalobkyně již pobývala na území České republiky.

[12] Žalobkyně namítá rozpor mezi vnitrostátní úpravou, a to ustanovením § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a výše zmiňovaným čl. 6 Směrnice. Zdejší soud zdůrazňuje, že ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců není ustanovením, které provádí uvedený čl. 6 Směrnice, nemůže se tak jednat o rozpor zákona o pobytu cizinců a Směrnice. Zásadní je především odlišná situace pro aplikaci uvedených ustanovení. Ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců upravuje takovou situaci cizince, kdy mu zaniklo krátkodobé vízum. Čl. 6 Směrnice upravuje situaci po vstupu cizince na území. Doba pobytu na území nesmí překročit v rámci jednoho pobytu tři měsíce. U žalobkyně však nešlo o pobyt po vstupu na území České republiky, nýbrž šlo o pobyt po ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území. Tři měsíce bez povinnosti vyřizovat víza či jiné formality jí tak uplynuly při vstupu na území, což ze spisového materiálu bylo v době od 2. 10. 2008.

[13] Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně obdržela výjezdní příkaz. Výjezdní příkaz je institut, který slouží pouze pro účel vycestování ze země, nejedná se o potvrzení povolení k pobytu. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanoveném výjezdním příkazem. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že „výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e.“ Nejvyšší správní soud k problematice uvádí ve svém rozhodnutí ze dne 28. 12. 2001, č. j. 6 As 37/2011-69, že „[o]proti tomu pobyt cizince na území České republiky na základě výjezdního příkazu **je pobytovým režimem toliko přechodným**. Není sice sporu, že výjezdní příkaz poskytuje cizinci oprávněný pobyt na území České republiky (srov. § 17 písm. d/ a § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je tomu tak pouze po dobu časově omezené platnosti výjezdního příkazu ne delší než 60 dnů, přičemž zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Po skončení tohoto pobytového oprávnění má následovat výjezd z území státu, charakter tohoto pobytového oprávnění proto neodpovídá dlouhodobému sepětí cizince s územím České republiky (jež by svědčilo jeho usídlení).“ Pobytové oprávnění na základě výjezdního příkazu nelze považovat za oprávněný pobyt na území. Doba, po kterou žalobkyně pobývala na území na základě výjezdního příkazu tak nelze považovat za dobu oprávněnou a započitatelnou do doby nepřetržitého pobytu. Důvodová zpráva k zákonu o pobytu cizinců jednoznačně uvádí, že „Pobyt na základě výjezdního příkazu se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává a cizinec nemůže získat trvalý pobyt podle § 68.“ Dále též „V důsledku navrhované změny § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (sněmovní tisk 463), žádost o vydání **povolení k trvalému pobytu není cizinec oprávněn podat v průběhu pobytu na výjezdní příkaz**.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32 uvádí, že „[a]čkoliv výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky: např. po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, nebo po ukončení poskytování ochrany na území. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území; zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).“ Nejvyšší správní soud konstatuje i v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 Azs 110/2015-25, že „povaha výjezdního příkazu brání tomu, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval, a aby na základě tohoto titulu na území nakonec i získal pobytové oprávnění.“ Z výše uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně neměla oprávnění podat v době platnosti výjezdního příkazu žádost o trvalý pobyt a nelze dobu, po kterou pobývala na území České republiky na základě výjezdního příkazu, považovat za dobu započitatelnou do nepřetržitého pobytu, který opravňuje k získání povolení k trvalému pobytu na území.

[14] Zdejší soud má za to, že na projednávaný případ lze použít pro výklad a interpretaci právní úpravy i úpravu směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále též „Směrnice 2003/109/ES“), jelikož pro získání statusu pobývajícího rezidenta je také nutné mimo jiné splňovat podmínku nepřetržitého pobytu po dobu pěti let. U žádosti (jak u žádosti o trvalý pobyt, tak u žádosti o status dlouhodobě pobývajícího rezidenta) jsou tak obdobné podmínky, které musí žadatel-cizinec splňovat. Ve Směrnici 2003/109/ES je uvedeno „získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by mělo být potvrzeno vydáním povolení k pobytu, které dotyčným osobám umožní snadno a neprodleně prokázat jejich právní postavení. Uvedené povolení k pobytu by také mělo splňovat náročné technické normy, zejména pokud jde o ochranu proti pozměňování a padělání, aby nedocházelo ke zneužívání v členském státě, v němž je právní postavení získáno, a v členských státech, v nichž je právo pobytu vykonáváno.“ Žalobkyně však v době podání žádosti nedisponovala žádným povolením k pobytu.

[15] K podmínce splnění nepřetržitého pobytu již v dřívější době zdejší soud uvádí, že dle Směrnice 2003/109/ES v čl. 4 uvádí *„členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.“* K problematice splnění podmínek se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016-21, kde, i přestože se vyjadřuje uvedené rozhodnutí k ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a souladu ustanovení zákona o pobytu cizinců se Směrnicí 2003/109/ES, uvádí podmínky splnění nepřetržitosti pobytu pro podání žádosti, zdejší soud má za to, že závěry z uvedeného rozhodnutí, tak lze aplikovat na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice, jak bylo výše uvedeno. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti.“* S přihlédnutím k výše uvedenému je tak argumentace žalobkyně o tom, že podmínky splňovala již dříve nerelevantní. Zásadní tak v projednávané věci je, jestli v době podání žádosti o trvalý pobyt žalobkyně splňovala podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt, což nesplňovala, jelikož žádost podala v období, kdy nedisponovala žádným dlouhodobým pobytovým oprávněním. Argumentace žalobkyně tím, že zákon nevyžaduje, aby podmínka nepřetržitého pobytu byla splněna i v době vydání rozhodnutí je pravdou, avšak judikatorním výkladem je nutné dojít k závěru, že podmínka splněna být musí, a to alespoň bezprostředně před podáním žádosti.

[16] Nad rámec zdejší soud konstatuje, že podmínku nepřetržitého pobytu nemohla žalobkyně splňovat v říjnu roku 2013, jelikož doba pobytu na území na základě studijního oprávnění se započítává do doby nepřetržitého pobytu pouze polovinou doby svého trvání.

Pětiletý nepřetržitý pobyt by tak žalobkyně mohla teoreticky splňovat dne 2. 2. 2014, což není bezprostředně před podáním žádosti, jelikož žádost žalobkyně podala dne 24. 3. 2014. Žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou však nelze aplikovat na projednávanou věc, jelikož se týká azylového pobytu a mezinárodní ochrany cizince.

[17] Žalobkyně namítala v rámci žaloby nesprávnost závěru prvostupňového orgánu o tom, že přechodný pobyt v režimu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců se nezapočítává do nepřetržitého pobytu a na nekonzistentnost rozhodování prvostupňového orgánu. Zdejší soud dává za pravdu žalobkyni, přechodný pobyt dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců se započítává do nepřetržitého pobytu. Žalobkyně se však v režimu ustanovení § 87y nacházela až od doby podání žádosti o trvalý pobyt, tedy ode dne 24. 3. 2014, přičemž do té doby se nacházela v režimu výjezdního příkazu. Dobu od 22. 2. 2014 do 24. 3. 2014 je nutno považovat za přerušení nepřetržité doby oprávněného pobytu. Přičemž zdejší soud zdůrazňuje, že se nacházela na území na základě výjezdního příkazu a všechny úkony, které byly žalobkyni podniknuty v tomto období, měly směřovat k opuštění území. Správní orgány se neodchýlili při svém rozhodování od zákona ani od své rozhodovací praxe. Správní orgán tak nepochybil a neporušil základní zásady dle správního řádu.

[18] Zdejší soud tak závěrem uvádí, že žalobkyně se v době podání žádosti o trvalý pobyt nacházela v režimu pobytu na základě výjezdního příkazu a všechny její úkony měly směřovat k opuštění území České republiky. Žalobkyně v době podání žádosti o trvalý pobyt nedisponovala žádným oprávněným pobytem na území a bezprostředně nesplňovala podmínku nepřetržitosti pobytu na území České republiky po pět let. Na její situaci nelze použít tvrzené ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jelikož jí nevypršelo před podáním žádosti krátkodobé vízum, ale vízum dlouhodobé a nelze na její případ aplikovat ani Směrnici, a to čl. 6, jelikož se u žalobkyně nejednalo o pobyt bezprostředně po vstupu na území, když na území již několik let pobývala. U žalobkyně se nejednalo ani o případ, kdy by od momentu vypršení dlouhodobého víza pobývala na území na základě institutu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, jelikož od momentu vypršení víza do podání žádosti o trvalý pobyt žalobkyně pobývala na území na základě výjezdního příkazu, který nelze započítat do nepřetržitosti oprávněného pobytu na území.

V. Shrnutí a náklady řízení

[19] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[20] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu